

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: N. Mazur)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Sîrbu, D. Dulghieru, V. Buhnaci)

Î N C H E I E R E

3 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Denis Russu împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale cu privire la constatarea încălcării art. 6 al CEDO și încasarea prejudiciului moral cauzat, împotriva deciziei din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 5 mai 2020, Denis Russu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale cu privire la constatarea încălcării art. 6 al CEDO și încasarea prejudiciului moral cauzat.

În motivarea acțiunii a indicat că la 23 decembrie 2019 Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a admis plângerea depusă de Denis Russu împotriva ordonanțelor privind refuzul de a începe urmărire penală și clasarea procesului penal nr. 17 din 18 februarie 2016 pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 166/1 Cod penal (tortură, tratament inuman și degradant), cu anularea actelor procurorilor din cadrul Procuraturii specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale și obligarea procurorului să lichideze încălcările depistate.

A menționat că în motivarea soluției sale instanța a constatat că Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale a examinat plângerea depusă de Denis Russu, înregistrată cu nr. 17 la 18 februarie 2016, unilateral, fără a fi audiate toate persoanele implicate, cercetate toate actele indicate de petiționar, instanța menționând, că conform prevederilor art. 6 al CEDO, orice persoană are dreptul la examinarea cauzei în mod echitabil, dreptul la un proces echitabil garantat se completează cu art. 13 al CEDO care prevede dreptul la un recurs efectiv, la fel, instanța de fond, a făcut referire la prevederile art. 20 alin. (1) al Constituției Republicii Moldova, art. 23 Cod de procedură penală (legea procesual penală asigură drepturile victimei), art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală (obligațiunile organului de urmărire penală), astfel, instanța de fond a ajuns la concluzia, că în cadrul procesului penal nr. 17 din 18 februarie

2016, Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale nu a întreprins măsuri în vederea stabilirii tuturor circumstanțelor indicate, mai cu seamă cele care se referă la pretensele acțiuni de tortură și în special a constatării urmelor de tratament degradant.

Reclamantul a învederat că prin decizia din 27 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, recursul declarat de procuror a fost respins ca nefondat, Colegiul penal calificând ca fiind pripite și nefondate alegațiile procurorului invocate în recurs, că în cele deplânse de petiționari nu sunt întrunite elementele laturii obiective și subiective, din moment ce organul de urmărire penală nu a întreprins acțiunile indicate supra și nu a elucidat toate circumstanțele plângerii depuse de Denis Russu, cele menționate și neexpunerea în actul procedural adoptat de procuror asupra tuturor argumentelor petiționarului, în viziunea instanței de judecată, afectează dreptul de acces la justiție a petiționarului, garantat de prevederile Constituției, art. 19 Cod de procedură penală și art. 6 al CEDO, or, s-a stabilit că, investigarea plângerii înaintate de către Denis Russu, în special, abordarea organului de urmărire penală și a procurorului în cadrul procesului penal nu au corespuns cerințelor inerente, prin prisma art. 19 alin. (3); art. 254 și art. 274 Cod de procedură penală, ce țin de examinarea completă și multilaterală a cazului, fiind efectuată o investigație inefficientă, urmare a căreia s-a adoptat o decizie pripită, fără a dispune de probe concludente, utile și pertinente ce ar indica cert la corectitudinea și legalitatea soluției adoptate.

A mai subliniat că aceste concluzii reies și din jurisprudența CtEDO, unde s-a statuat că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite și nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziile lor și să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili conform legii pentru a asigura probe cu privire la incident (cauza Gurgurov contra Republicii Moldova, hotărârea din 16 septembrie 2009), or, a indicat reclamantul că Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale prin adoptarea ordonanțelor de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal nr. 17, timp de mai mult de 4 ani încalcă drepturile fundamentale ale petiționarilor, garantate de art. 6 al CEDO (dreptul la un proces echitabil).

Totodată, a notat că, anume, din data de 18 februarie 2016, în REI-1 al Secției exercitare a urmăririi penale pe cauze excepționale a Procuraturii Generale, a fost înregistrat raportul procurorului Pitei Anatolie, cu referire la pretensele acțiuni ilegale ale colaboratorilor antrenați la investigarea cauzei penale de învinuire a cetățenilor Denis Russu și alții în cauza penală nr. 2014028075, de asemenea la data de 16 august 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, dosar nr. 10-265/18; 10-276/18; 10-280/18 a admis plângerile depuse de către petiționarul Denis Russu și alții și a anulat ordonanța procurorului de refuz în pornirea urmăririi penale din 30 martie 2018, cu obligarea de a lichida încălcările depistate, astfel, a subliniat reclamantul că, instanța de judecată a ajuns la concluzia că petiționarii, prin efectuarea unei investigații incomplete și insuficiente, au fost lezați în dreptul lor la un proces echitabil, care, în contextul celor sus-indicate, generează încălcarea drepturilor garantate de art. 6 din CEDO, încălcare ce constituie, în cazul dat, un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea adoptată.

Reclamantul a învederat că încheierea instanței de fond a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2018, unde, Colegiul penal, a

menționat, că procurorul, nu și-a motivat hotărârea asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept, invocate de petiționari, or, neexpunerea asupra unei cerințe, se egalează ca faptul că nu au fost auzite părțile, iar conform practicii CtEDO, în cauza Fomin c. Moldovei, cererea nr. 36755/06, Curtea a statuat că „rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite...”, astfel, Colegiul penal a menționat că „neverificarea circumstanțelor expuse în proces, nemijlocit îl privează pe petiționar de dreptul de acces liber la justiție”.

De asemenea, reclamantul a relatat că la 24 aprilie 2019, Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a examinat plângerile depuse de către Denis Russu și alții, privind anularea ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal nr. 17 din 25 ianuarie 2019, emisă de procurorul Demciucin Igor și susținută de către adjunctul procurorului-șef al Procuraturii specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Busuioc Vitalie, instanța anulând actele procurorilor cu obligarea de a lichida încălcările depistate, stabilind că procurorul nu a întreprins măsuri eficiente pentru administrarea probelor, care ar confirma sau ar infirma fapte de tortură, totodată, instanța a indicat că, „apreciază ordonanța procurorului Demciucin Igor ca una prematură, atestând și faptul că procurorul, adoptând repetat decizia de neîncepere a urmăririi penale nu a ținut cont de omisiunile admise și reflectate în încheierea judecătorească din 16 august 2018, omițând astfel lichidarea acestora și emiterea unei ordonanțe întemeiate”.

A notat că, instanța de judecată a considerat concluziile și deciziile procurorilor neîntemeiate, or, organul de urmărire penală nu și-a îndeplinit obligațiile corespunzător, nu a oferit răspuns la toate întrebările petiționarilor, prin ce s-au încălcat prevederile art. 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane, aflate sub jurisdicția sa, drepturile și libertățile definite de Convenție, limitându-i petiționarului accesul liber la justiție, dar nu în ultimul rând și art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil.

Reclamantul a mai relevat că prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 iunie 2019 încheierea instanței de fond a fost menținută, Colegiul penal constatând că, petiționarilor le-a fost încălcat dreptul la examinarea și soluționarea cauzei într-un mod echitabil, garantat prin art. 19 alin. (1) Cod de procedură penală, precum și dreptul la accesul liber la justiție, garantat de art. 20 din Constituția Republicii Moldova, or, prin ordonanțele emise, acesta a fost lipsit și de dreptul de a cunoaște, care anume circumstanțe de fapt și de drept au fost examinate/ constatate și administrate concluziei indicate de către organul de urmărire penală, iar prin urmare, luând în considerare că organul de urmărire penală s-a limitat doar la aprecierea superficială a materialelor cauzei și a argumentelor invocate, ...instanța a considerat că aceste circumstanțe constituie încălcarea dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO, astfel, în concluzie, Colegiul penal a indicat că, organul de urmărire penală nu și-a îndeplinit obligațiile corespunzător, nu a oferit răspuns la toate întrebările petiționarului, prin ce a încălcat art. 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa, drepturile și libertățile definite de Convenție, limitându-i petiționarului accesul liber la justiție, dar nu în ultimul rând și art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil.

De altfel, reclamantul a specificat că examinarea procesului penal nr. 17 durează aproape patru ani, necătînd la faptul că cauza ar trebui să fie examinată în

mod urgent și prioritar, deoarece conține elemente a infracțiunii prevăzute de art. 166/1 Cod penal și garantate de art. 3 al CEDO, or, dacă există temeieri rezonabile în săvârșirea infracțiunii de tortură, procurorul și OUP prin acțiunile sale au obligația să investigheze aceste infracțiune în mod urgent, respectând toate prevederile legale, respectiv și dreptul victimei la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO, astfel, a menționat reclamantul că i-a fost încălcat dreptul la examinarea procesului penal nr. 17 în mod onest, prin ce i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil, protejat de prevederile art. 20 din Constituția Republicii Moldova, prevederile art. 19 Cod de procedură penală, dar și de art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, or, procedura penală cu privire la examinarea ilegalităților comise de către organele de drept în privința sa (fapte de tortura), nu se investighează intenționat de către Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale de lungă durată aproape patru ani, din 18 februarie 2016 până în prezent, or, cum reiese din încheierile instanțelor judecătorești, procurorii nu fac absolut nimic important pentru investigarea cauzei în mod echitabil și corect.

A solicitat repararea prejudiciului cauzat în mărimea de 100 000 de lei, din contul bugetului, și anume: pentru repararea prejudiciului moral 95 000 de lei și pentru repararea cheltuielilor de asistență juridică 5 000 de lei, subliniind referitor la prejudiciul moral solicitat că pretenția dată urmează a fi admisă, or, conform recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 6 privind satisfacția echitabilă.

Prin hotărârea din 9 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Denis Russu împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale cu privire la constatarea încălcării art. 6 al CEDO și încasarea prejudiciului moral cauzat.

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe, la 12 octombrie 2020, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir și s-a menținut hotărârea din 9 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Denis Russu împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale cu privire la constatarea încălcării art. 6 al CEDO și încasarea prejudiciului moral cauzat.

Pentru a decide astfel, prin prisma art. 118 alin. (1)-(3), 373 Cod de procedură civilă, Colegiul a considerat că, prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

La caz, din materialele cauzei, instanța a constatat că, la examinarea cauzei penale după învinuirea lui Denis Russu și alții în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), b), d), g), i), j), m), art. 27, 145 alin. (2), lit. a), b), d), g), i), j), m), art. 283 și art. 361 al. (2) lit. c) Cod penal, inculpații au declarat că depozițiile făcute la faza de urmărire penală nu corespund adevărului, ele fiind depuse sub presiunea colaboratorilor organelor de drept.

A mai reținut că la 18 februarie 2016, în REI-1 al Secției exercitare a urmăririi penale pe cauze excepționale a Procuraturii Generale, în baza art. 274 Cod de procedură penală, a fost înregistrat raportul procurorului pe aceste declarații, iar în urma verificării materialelor procesului penal nr. 17 din 18 februarie 2016, prin ordonanța procurorului din 4 martie 2016, s-a dispus refuzul în pornirea urmăririi penale, din motivul că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Această ordonanță a fost contestată de către inculpați, inclusiv și de către Denis Russu, iar ca urmare, ordonanța a fost anulată, ulterior, după examinare suplimentară, din nou s-a emis ordonanța privind refuzul în pornirea urmăririi penale, care a fost iarăși contestată de către Denis Russu și din nou a fost anulată de instanțele de judecată cu remiterea cauzei la organul de urmărire penală, apoi procedura din nou s-a repetat.

Colegiul analizând la caz situația de fapt, în raport cu normele de drept material pertinente, a reținut că concluzia primei instanțe de respingere ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată depuse de Denis Russu împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura specializată pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale cu privire la constatarea încălcării art. 6 al Convenției CEDO și încasarea prejudiciului moral cauzat, este justă, având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă.

Conform art. 6 din Convenția CEDO, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită. Orice acuzat are, mai ales, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa ; b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale ; c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare remunerării unui apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer ; d) să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării ; e) să fie asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.

Colegiul a mai reținut că, legislația națională prevede repararea prejudiciului de către stat în două legi speciale și anume Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul

de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Astfel, Colegiul a menționat că, anterior Denis Russu a înaintat deja o acțiune civilă, prin prisma Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, pe faptul examinării de lungă durată a procesului penal nr. 17 din 18 februarie 2016, existând o hotărâre judecătorească irevocabilă de respingere a acțiunii ca neîntemeiată, iar în prevederile Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, acțiunea reclamantului/ apelant Denis Russu nu se încadrează și nu cade sub incidența legii date, or, Colegiul a reținut că, la data depunerii cererii de chemare în judecată, nu era intentată o cauză penală pe faptul sesizării depuse de către procuror și în baza plângerilor lui Denis Russu, acesta neavând nici un statut procesual, urmare a cărui fapt, Colegiul a constatat cu certitudine că, atât acțiunea reclamantului cât și cererea de apel depusă, sunt neîntemeiate.

Într-un final, Colegiul a conchis despre netemeinicia în ansamblu a cererii de apel înaintate de Denis Russu, motiv din care, hotărârea instanței de fond, fiind una perfect legală și întemeiată pentru ce și a fost menținută fără modificări, or, instanța de fond corect a stabilit starea de fapt, corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent, adoptând în acest sens o hotărâre judecătorească întemeiată și conformă Legii.

La 17 august 2021, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că instanțele de judecată la examinarea cauzei nu au constatat just și au dat o apreciere incorectă situației de fapt, mai mult nu au examinat cauza sub toate aspectele și nu au stabilit cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt caracteristice raportului juridic.

Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 23 iunie 2021 și a expediat-o participanților la proces la 19 iulie 2021 (f.d. 55, Vol. II), astfel, recursul declarat la 17 august 2021, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 14 septembrie 2021 instanța de recurs a comunicat intimațiilor recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței, or, până la examinarea cauzei careva referințe în adresa instanței nu au parvenit.

Examinând temeiurile recursului declarat de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă,

din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, împotriva deciziei din 23 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat